

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

Î N C H E I E R E

cu privire la inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Tatiana Boian către Boian Mircea, intervenient accesoriu Agenția
Teritorială de Asistență Socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență
socială Orhei

împotriva deciziei din 26 martie 2026 a Curții de Apel Nord,

(Dosarul nr. 2ra-609/26

nr. PIGD 2-23148230-01-2ra-13072026)

Recursul este vădit neîntemeiat, conform art. 433 alin. (1) lit. f) Cod de
procedură civilă. Simplul dezacord al recurentului cu decizia instanței de
apel nu constituie temei de casare.

Judecătoria Orhei, sediul Central – jud. C. Troianovschi
Curtea de Apel Nord – jud. S. Grosu, A. Țihonschi și M. Sajin

25 septembrie 2026

Textul corespunde originalului

**Examinând în lipsa părților recursul declarat de avocatul Diana
Munteanu, în interesele lui Tatiana Boian,**

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Diana Stănilă, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Ana Cucerescu, *judcători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 18 octombrie 2023, avocatul Diana Munteanu, în interesele lui Tatiana Boian a depus cererea de chemare în judecată depusă de Boian Tatiana către Boian Mircea, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistentă Socială Centru-Est, Structura Teritorială de Asistență Socială Orhei, privind modificarea cuantumului pensiei de întreținere a copilului minor; decăderea din drepturile părintești și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea acțiunii, reclamanta a menționat că, prin hotărârea Judecătorei Orhei din 03 decembrie 2015, căsătoria dintre Boian Tatiana și Boian Mircea a fost desfăcută, fiind stabilit domiciliul copilului minor Boian E. – A., născută în 2014, împreună cu mama. Ulterior, prin hotărârea Judecătorei Orhei din 03 noiembrie 2021, s-a dispus încasarea de la Boian Mircea în beneficiul lui Boian Tatiana a pensiei de întreținere pentru copilul minor Boian E. – A., în cuantum fix de 1.500,00 lei/lunar, până la atingerea majoratului de către copil.

3. Reclamanta a mai indicat că pârâtul Boian Mircea nu execută obligația de achitare a pensiei de întreținere, iar potrivit certificatului eliberat de executorul judecătoresc Țarnă Victoria, restanța acumulată la plata pensiei de întreținere constituie suma de 25.600,00 lei. Totodată, reclamanta a invocat prevederile art.104 din Codul familiei, solicitând încasarea de la pârât a penalității pentru neexecutarea obligației de plată a pensiei de întreținere, calculată pentru perioada întârzierii, în mărime de 9.344,00 lei.

4. S-a mai argumentat că pârâtul nu contribuie material la întreținerea copilului minor, nu participă la educarea și creșterea acestuia și nu manifestă interes față de situația și dezvoltarea copilului. În consecință, reclamanta solicită modificarea cuantumului pensiei de întreținere stabilite anterior, prin majorarea acesteia de la suma de 1.500,00 lei/lunar la suma de 2.000,00 lei/lunar, cu încasarea de la pârâtul Boian Mircea în beneficiul reclamantei

Boian Tatiana a pensiei de întreținere pentru copilul minor Boian E. – A.; încasarea de la pârâtul Boian Mircea a penalității pentru neachitarea pensiei de întreținere în cuantum de 9.344,00 lei; precum și decăderea pârâtului din drepturile părintești față de fiica minoră Boian E. – A.

5. La 17 octombrie 2024, reprezentantul reclamantei Boian Tatiana, avocatul Diana Munteanu, a depus o cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat modificarea cuantumului pensiei de întreținere stabilite prin hotărârea Judecătoriei Orhei din 03 noiembrie 2021, prin majorarea acesteia de la 1.500,00 lei/lunar la 20.000,00 lei/lunar; decăderea pârâtului Boian Mircea din drepturile părintești în privința copilului minor Boian E. - A.; precum și compensarea cheltuielilor de judecată.

6. Reclamanta a susținut că, de la destrămarea relațiilor de familie și până în prezent, pârâtul nu s-a interesat de soarta copilului minor, nu a fost prezent în viața fiicei sale, nu a contribuit financiar și nici în alt mod la întreținerea și educația acesteia. În susținerea acestor afirmații, reclamanta a invocat raportul de evaluare psihologică a copilului minor Boian E. – A., în care specialistul a concluzionat că relația copilului cu tatăl este una distantă și rece, caracterizată prin sentimente de antipatie, lipsă de afecțiune. Totodată, s-a constatat că minora manifestă atașament puternic față de mamă și actualul soț al acesteia, exprimând dorința de a locui împreună cu ei.

7. De asemenea, reclamanta a menționat că, prin hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 03 noiembrie 2021, a fost stabilită în sarcina pârâtului obligația de achitare a pensiei de întreținere în cuantum de 1.500,00 lei/lunar, însă, în contextul majorării considerabile a prețurilor, a ratei inflației, precum și al creșterii necesităților copilului determinate de vârsta acestuia, suma stabilită este insuficientă pentru acoperirea cheltuielilor lunare necesare întreținerii minorei. În opinia reclamantei, suma de 20.000,00 lei/lunar reprezintă un cuantum apt să contribuie, inclusiv împreună cu aportul său personal, la asigurarea condițiilor necesare pentru întreținerea și dezvoltarea copilului.

8. Prin urmare, reclamanta Boian Tatiana a solicitat modificarea cuantumului pensiei de întreținere pentru copilul minor B. E – A., stabilite prin hotărârea Judecătoriei Orhei din 03 noiembrie 2021, prin majorarea acesteia de la 1.500,00 lei la 20.000,00 lei/lunar, începând cu data depunerii cererii de chemare în judecată și până la atingerea majoratului de către copil, decăderea pârâtului Boian Mircea din drepturile părintești în privința copilului minor și încasarea cheltuielilor de judecată.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

9. Prin hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 26 iunie 2025, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Boian Tatiana. S-a modificat cuantumul pensiei de întreținere a copilului minor Boian Eva-Anastasia, născută la 22 octombrie 2014, în sensul majorării, prin încasarea acesteia de la Boian Mircea în beneficiul Tatiane Boian, în sumă bănească fixă, în mărime de 3.000,00 lei/lunar, începând cu data adresării cererii de chemare în judecată - 18 octombrie 2023 și până la atingerea majoratului de către copilul minor. S-a decăzut din drepturile părintești Boian Mircea în privința copilului minor B. E. – A., născută în anul 2014. S-a încasat de la Boian Mircea în beneficiul Tatiane Boian cheltuieli de judecată compuse din taxa de stat proporțional pretențiilor admise în mărime de 100,00 lei și cheltuieli de asistență juridică în mărime de 5.000,00 lei. S-a încasat de la Boian Mircea în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 540,00 lei de la care reclamanta a fost scutită. În rest, pretenția s-a respins ca fiind neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

10. La 24 iulie 2025, Boian Mircea și avocatul Rotaru Vitalie, în interesele apelantului Boian Mircea, a depus apel împotriva hotărârii instanței de fond, cu solicitarea admiterii apelului, casarea hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi soluții prin care cererea de chemare în judecată să fie respinsă integral.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

11. Prin decizia din 26 martie 2026 a Curții de Apel Nord, s-a dispus admiterea apelului comun declarat de Boian Mircea și avocatul Rotaru Vitalie, în interesele apelantului Boian Mircea, casarea parțială a hotărârii judecătoriei Orhei, sediul Central din 26 iunie 2025, cu emiterea în partea casată a unei noi hotărâri, privind respingerea cererii înaintate de Boian Tatiana către Boian Mircea, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență socială Orhei privind decăderea din drepturile părintești.

12. Instanța de apel a stabilit că simpla existență a unor întârzieri la plata pensiei de întreținere nu poate fi calificată, în sine, drept eschivare gravă de la obligațiile părintești, în lipsa unor dovezi care să ateste o atitudine constantă de neglijență sau refuz culpabil de întreținere a copilului.

13. La fel, de către instanța de apel a fost constatat că Boian Mircea a prezenta informație privind transferuri bănești în perioada 2016-2018 în

contul lui Boian Tatiana (f.d., 65 vol.I; 14-31, vol.II), circumstanță care, chiar dacă nu acoperă integral obligația stabilită, denotă existența unei preocupări materiale față de întreținerea acestuia și exclude ideea unei abandonări totale și intenționate a obligațiilor părintești. În plus, din probele cauzei nu a reieșit că pârâtul ar fi fost tras la răspundere contravențională sau penală pentru neexecutarea obligațiilor sale față de copil, măsuri legale care ar fi putut constitui etape premergătoare aplicării unei sancțiuni extreme, precum decăderea din drepturile părintești. Această împrejurare confirmă caracterul excepțional al măsurii solicitate și necesitatea dovedirii clare a gravității comportamentului parental.

14. S-a mai menționat în decizia contestată că, faptul fapt că minora manifestă în prezent o apropiere emoțională mai accentuată față de mama sa și față de actualul soț al acesteia nu poate fi interpretat, în mod automat, drept o dovadă a caracterului nedemn al tatălui biologic sau a existenței unor circumstanțe care ar face imposibilă menținerea raporturilor dintre acesta și copil.

15. De asemenea, instanța de apel a apreciat critic argumentele recurente referitoare la pretinsul comportament amoral al intimatului manifestat prin consumul excesiv de alcool, indicându-se că din răspunsul Centrului Medical „Încredere DNM” din 24 aprilie 2025 nu rezultă că pârâtul/apelantul ar fi fost diagnosticat cu alcoolism cronic sau că ar fi urmat un tratament specializat obligatoriu pentru o asemenea afecțiune (f.d.246, vol. I). Dimpotrivă, instituția medicală a comunicat că Boian Mircea nu figurează oficial ca beneficiar al unui tratament de acest gen, fiind menționat doar faptul că anumite persoane pot beneficia de servicii medicale în regim anonim, împrejurare care, prin natura sa, are un caracter pur ipotetic și nu poate constitui probă veridică a existenței alcoolismului cronic.

16. A mai relatat instanța de apel că, din probele administrate nu rezultă că Mircea Boian ar fi exercitat acte de violență fizică sau psihică asupra copilului minor, că ar fi pus în pericol viața ori sănătatea acestuia sau că ar fi influențat negativ dezvoltarea morală a copilului într-o asemenea măsură încât să fie necesară decăderea din drepturile părintești a lui Boian Mircea.

17. A concluzionat instanța de apel că menținerea hotărârii în partea privind decăderea din drepturile părintești nu este justificată și contravine atât interesului superior al copilului, cât și dreptului părintelui la respectarea vieții de familie.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

18. La 13 iulie 2026, avocatul Diana Munteanu, în interesele lui Tatiana Boian, a declarat recurs împotriva Deciziei Curții de Apel Nord din 26 martie 2026, solicitând casarea deciziei contestate cu menținerea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 26 iunie 2026.

19. În motivarea recursului, au fost invocate temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă.

20. În esență, recurentul și-a menținut integral poziția exprimată în cererea de chemare de judecată. Suplimentar, el a indicat că cu referire la cele indicate în decizia contestată, și anume că Boian Mircea a prezenta informație privind transferuri bănești în perioada 2016-2018 în contul lui Boian Tatiana, intimatul a manifestat interes simbolic în întreținerea copilului minor în perioada 2016 -2018 prin transferul unor sume bănești simbolice către recurenta Boian Tatiana. După anul 2018 intimatul nu mai participă sub nici o formă la întreținerea copilului minor, fapt care a determinat-o pe recurentă de a sesiza prin cerere de chemare în judecată, acționând în interesele superior al copilului minor, cu acțiune privind încasarea pensiei de întreținere. Astfel, din materialul probatoriu se atestă că începând cu anul 2018, pe o perioadă de aproximativ opt ani, intimatul manifestă un comportament pasiv față de fiica sa minoră, Boian E. - A.

21. Consideră recurenta că acțiunea privind decăderea din drepturile părintești a fost depusă în instanța de judecată, încă în anul 2023, iar pe perioada desfășurării procesului civil de aproximativ trei ani, intimatul conștientizând posibilitatea emiterii unei hotărâri de admitere a acțiunii privind decăderea din drepturile părintești, nu efectuează nici o achitare în contul pensiei de întreținere a minorei, nici un leu, cel puțin pentru probarea bunei credințe a sa în sarcina de întreținere a copilului minor, și probarea poziției sale prin care indicate că are interes față de fiica minoră și că dorește în continuare să își exercite drepturile și obligațiile sale părintești.

22. A expus recurenta că din actele cauzei, reiese că intimatul a încetat plata pensiei de întreținere din anul 2018, fără a exista dovezi obiective care să justifice această neexecutare. Argumentele părții adverse despre imposibilitatea de a participa la întreținerea copilului Boian E. – A. pe motiv de boală, rămân pur declarative, deoarece, deși, actele prezentate la materialele cauzei confirmă că Boian Mircea a avut probleme de sănătate, diagnosticul indicat în conținutul fișelor medicale (radiculopatie și hernie ombilicală ireponibilă) nu justifică imposibilitatea pârâtului de a întreține

copilul timp de peste 8 ani consecutive. Totodată, în ședința de judecată, intimatul Boian Mircea a declarat că este angajat oficial și dispune de plăți salariale lunare, însă nu a putut explica de ce pe parcursul unei perioade de opt ani, nu a făcut achitări pentru întreținerea fiicei minore.

23. La 14 iulie 2026, avocatul Diana Munteanu, în interesele lui Tatiana Boian, a depus o cerere de concretizare a cerințelor, indicând în esență că, în cererea de recurs inițială a fost admisă o eroare tehnică fiind indicate greșit data emiterii hotărârii instanței de fond, Judecătoria Orhei, sediul Central - 25 iunie 2026, pe când corect este - 26 iunie 2025 și data emiterii deciziei Curții de Apel Nord - 26 februarie 2026, pe când corect este 26 martie 2026.

24. Până la examinarea admisibilității recursului, intimata nu a făcut uz de dreptul său procedural de a depune referință.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

25. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

26. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

27. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

28. Articolul 433 alin. (1)-(2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art.434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat;

e) problema juridică invocată în recurs nu este de o importanță fundamentală pentru dezvoltarea jurisprudenței;

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

29. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

30. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, Completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Nord a fost pronunțat la 26 martie 2026, iar decizia integrală a fost comunicată avocatului Diana Munteanu prin intermediul poștei electronice, la 03 iunie 2026 (f. d. 107, vol. II). În aceste condiții, recursul a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

31. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că, potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432 Cod de procedură civilă (încheierile [nr. 2ra-301/24](#), § 28, [2ra-278/25](#), § 22, [2ra-813/25](#), § 25). În prezenta speță,

recurentul a invocat generic temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă.

32. Astfel, examinând conținutul recursului depus, Completul de judecată constată că acesta nu demonstrează existența unui temei care ar justifica intervenția instanței de recurs. Deși recurenta a invocat formal temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, dezvoltarea recursului nu relevă argumente care să demonstreze incidența efectivă a acestora. Or, simpla indicare a unor temeiuri de recurs nu este suficientă pentru trecerea filtrului de admisibilitate, în lipsa unei argumentări concrete prin raportare la raționamentele instanței de apel și la pretensele erori de drept comise de aceasta.

33. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

34. În același sens, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

35. Astfel, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

36. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

37. Raportând aceste considerente la argumentele formulate în recurs, Completul constată că recurenta nu demonstrează că decizia instanței de apel ar fi arbitrară ori că aceasta s-ar întemeia, în mod determinant, pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

38. În esență, recurenta contestă concluzia instanței de apel potrivit căreia circumstanțele constatate în cauză nu ating gradul de gravitate necesar pentru decăderea lui Boian Mircea din drepturile părintești. În acest sens, aceasta invocă lipsa contribuției materiale a intimatului după anul 2018, neachitarea pensiei de întreținere inclusiv pe durata examinării cauzei, existența unor venituri salariale ale intimatului și caracterul, în opinia sa, nejustificat al neexecutării obligației de întreținere prin raportare la problemele de sănătate invocate.

39. Completul observă însă că argumentele respective urmăresc, în esență, atribuirea unei alte ponderi probelor administrate în cauză decât cea acordată de instanța de apel. Or, faptul că partea formulează, în baza aceluiași material probator, o concluzie diferită de cea reținută prin decizia contestată nu demonstrează, prin el însuși, existența unei aprecieri vădit nerezonabile a probelor.

40. Curtea de Apel Nord nu a ignorat împrejurările privind executarea obligației de întreținere, ci le-a examinat, reținând atât existența unor deficiențe în executarea acesteia, cât și transferurile bănești efectuate de intimat în perioada 2016–2018, precum și celelalte circumstanțe referitoare la conduita acestuia. Instanța de apel a apreciat că aceste împrejurări, analizate în ansamblu, nu demonstrează o abandonare totală și intenționată a obligațiilor părintești și nu justifică aplicarea măsurii excepționale a decăderii din drepturile părintești.

41. În acest context, Completul subliniază că existența unei restanțe la plata pensiei de întreținere constituie o circumstanță relevantă, însă nu atrage în mod automat decăderea din drepturile părintești. Pentru aplicarea unei asemenea măsuri urmează a fi apreciate caracterul culpabil și gravitatea conduitei părintelui, durata și circumstanțele neexecutării obligațiilor, precum și interesul superior al copilului, decăderea constituind o măsură excepțională în raporturile dintre părinte și copil.

42. În altă ordine de idei, nici argumentul potrivit căruia intimatul era angajat și dispunea de venituri salariale, însă nu a efectuat achitări pe durata examinării cauzei, nu demonstrează caracterul arbitrar al deciziei contestate. Acesta reprezintă o circumstanță factuală căreia recurenta îi atribuie semnificația existenței unei eschivări intenționate, însă nu relevă că instanța de apel ar fi omis o probă determinantă sau ar fi dedus din probe concluzii vădit incompatibile cu conținutul acestora.

43. În mod similar, critica privind faptul că problemele de sănătate ale intimatului nu ar fi justificat neexecutarea obligației de întreținere pe o perioadă îndelungată exprimă dezacordul recurente cu aprecierea circumstanțelor de fapt efectuată de instanța de apel. Instanța de recurs nu este chemată să substituie propria apreciere a probelor celei realizate de instanța ierarhic inferioară, în lipsa demonstrării unei aprecieri vădit nerezonabile în sensul art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă.

44. În jurisprudența sa, Curtea Supremă a relevat că neexercitarea corespunzătoare a drepturilor părintești trebuie să aibă o anumită gravitate, pentru a atrage sancțiunea decăderii, astfel că, nu orice atitudine sau comportament necorespunzător al părinților duce la decăderea din drepturile părintești ([încheierea nr. 2ra-294/23](#)).

45. Consecutiv, în [încheierea nr. 2ra-544/24](#), Curtea Supremă de Justiție a conchis că a decădea un părinte din drepturi doar pe temeiul constatării pasivității sale aparente, fără a investiga dacă acea pasivitate este rezultatul unei eschivări reale și culpabile sau al unei marginalizări parentale, de facto, înseamnă a aplica formal și mecanic o sancțiune gravă, fără respectarea principiului proporționalității și fără a pune în centrul analizei interesul superior al copilului. Instanța de recurs a subliniat că o hotărâre de o asemenea gravitate, prin care un părinte este exclus din viața copilului său, nu poate fi fundamentată pe simple presupuneri, formalități procesuale sau pe opinii unilaterale, ci exclusiv pe fapte dovedite și convingătoare.

46. Cu referire la art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, recurenta nu a indicat care anume interpretare a legii, reținută de Curtea de Apel Nord în decizia contestată, ar fi contrară unei jurisprudențe uniforme a Curții Supreme de Justiție.

47. În aceeași ordine de idei, invocarea art. 432 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă nu este susținută prin argumente care ar releva necesitatea schimbării sau consolidării jurisprudenței Curții Supreme de Justiție.

48. Prin urmare, criticile formulate în recurs nu evidențiază o eroare de natura celor prevăzute la art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, ci reflectă dezacordul recurenteii cu rezultatul aprecierii probelor și urmăresc, în esență, o reevaluare a circumstanțelor de fapt ale cauzei.

49. În astfel de circumstanțe, Completul concluzionează de a aprecia recursul declarat de avocatul Diana Munteanu, în interesele lui Tatiana Boian, ca fiind inadmisibil.

50. Ținând cont de cele expuse supra și în temeiul art. 431 alin. (1), alin. (2), art. 433 alin. (1) lit. f), 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de avocatul Diana Munteanu, în interesele lui Tatiana Boian, intervenient accesoriu Agenția Teritorială de Asistență Socială Centru-Est, Structura teritorială de asistență socială Orhei împotriva deciziei din 26 martie 2026 a Curții de Apel Nord.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Diana Stănilă

Judecători

Ion Munteanu

Ana Cucerescu